

De Fermi-paradox

Eerste druk © 2024 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-65-126-302

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam

www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Fermi-paradox

Marc Pierar

O ironie. Vinden we eindelijk bewijs van een buitenaardse beschaving, is het managementgeleuter.

De Opdracht

Op deze kille, grijze dinsdagmorgen in oktober ligt Amsterdam er troosteloos bij. De straten zijn nog nat van de stevige plensbui zojuist. Er is weinig verkeer op straat, in ieder geval weinig voetgangers en fietsers. In het vrijwel lege café De Waag aan de Nieuwmarkt zit een blonde, kortgeknipte man van rond de veertig aan een tafel. Voorovergebogen, zijn kin rustend op zijn linkeronderarm. In zijn rechterhand een mobiele telefoon. Hij zit berichten te lezen. Aan zijn misprijzende gezicht te zien niet tot zijn plezier. Voor hem op tafel een halfvolle kop koffie en een half opgegeten broodje.

“Rob de Winter, de journalist?”, zegt een stem.

De man, De Winter, schrikt op en ziet dat er een forsgebouwde man bij zijn tafeltje is komen staan.

“Hè? ... Wie wil dat weten?”, vraagt De Winter aan de man.

De man wijst naar buiten: “Iemand wil u spreken over een nieuwe opdracht, een goedbetaalde opdracht.”

De Winter kijkt even naar buiten en ziet voor het café een limousine staan, voor en achter de limousine nog een wagen, tamelijke grote ook. Er staan ook drie mannen rond te kijken, type lijfwacht inclusief de onvermijdelijke zonnebril. Kortom: in de limousine zat een heel belangrijk iemand.

De Winter kijkt weer naar de man, bekijkt hem van top tot teen, argwanend: “Wat is hier aan de hand?”

De man maakt een afwerend gebaar, schudt ook het hoofd: “Nee nee. Niets om u zorgen over te maken.”

De Winter denkt even na. Een betaalde opdracht? Dat komt mooi uit, want op dit moment is hij toch met niets serieus bezig en hij zit behoorlijk krap bij kas. En als die opdracht geen zuivere koffie is, dan kan hij hem altijd nog weigeren. En hij is best wel nieuwsgierig ook, want hij was een zelfstandig en onafhankelijk opererende onderzoeksjournalist, eentje die altijd man en paard noemde in zijn artikelen, niemand spaarde, er met een gestrekt been inging. Zou deze opdrachtgever of -geefster dat accepteren? Ach, een keer praten kan nooit kwaad, denkt hij. Zijn nieuwsgierigheid wint het. Maar hij is nog wel argwanend.

De Winter start een app op zijn telefoon op en steekt de telefoon weg in zijn borstzak, de onderkant omhoog, de kant waar de microfoon zit. Hij staat op en loopt achter de man naar buiten. De barman volgt het fronsend, maakt een knikkende beweging naar De Winter met een blik van: problemen? De Winter gebaart niks-aan-de-hand naar de barman.

Buiten opent de man de achterdeur van de limousine en gebaart De Winter in te stappen. De Winter stapt in. Op de achterbank zit een duur geklede man, eind veertig. De Winter gaat naast de man zitten.

De man steekt zijn hand uit naar De Winter: “Aangenaam kennis te maken,

De Winter. Justin Gladstone. U weet wie ik ben?”

De Winter knikt: “Amerikaan. Multimiljardair. Zoon van wijlen Stuart Gladstone. Mede-eigenaar van Gladstone Industries, een behoorlijk succesvolle verzameling bedrijven in vooral tech, finance en defensie. Zelf rijk geworden in finance en bio-tech. Drie keer getrouwd, drie keer gescheiden. Geen kinderen. Filantroop. Maar volgens veel activisten de zoveelste rijke hypocriet.”

Gladstone glimlacht minzaam, dan: “U vergeet iets.”

De Winter fronst zijn wenkbrauwen: “Je jongere broer Dustin Gladstone, de andere eigenaar van Gladstone Industries? Ook multimiljardair, de spreekwoordelijke geniale nerd, maar dan eentje die van het padje is geraakt?”

Gladstone glimlacht weer minzaam. De Winter ziet het.

“Ja, kom zeg ... Kijk, ik begrijp ook wel dat het om je broer gaat, maar serieus? ... Die theorieën van hem? Over aliens? En over die mondiale samenzwering? Sorry, hoor, maar dan ben je van het padje geraakt. Het enige verschil met een normale gek is dat je broer steenrijk is. En dan noemen we het excentriek.”

Gladstone kijkt enigszins afwezig naar buiten: “Eerlijk gezegd? ... Ik kan u geen ongelijk geven ... Maar zoals u ook al zei: het is wel mijn broer.”

Gladstone keert zich weer naar De Winter: “Rob de Winter, onderzoeksjournalist, eentje die zich vastbijt. En vooral eentje die alles opschrijft, alles. In een taal die iedereen verstaat. En daarom behoorlijk berucht, om niet te zeggen gehaat in bepaalde kringen. Zoals de New York Times laatst schreef: de Mike Tyson van de hedendaagse onderzoeksjournalistiek. Nooit getrouwd geweest. Op dit moment geen vriendin. Geen kinderen. En een hele krappe beurs, eentje die zijn statuur geen recht doet. Nietwaar?”

“Hoe weet jij dat allemaal?”

“U bent niet de enige die aan informatie kan komen ... Ik wil u een voorstel doen, een opdracht geven. Bij acceptatie van die opdracht krijgt u een miljoen euro. Onvoorwaardelijk. Na afloop van die opdracht krijgt u nog eens een miljoen euro. Ook onvoorwaardelijk. Gladstone Industries neemt ook contact op met de compliance afdeling van uw bank om het legitieme karakter van de twee donaties toe te lichten.”

De Winter zat stomverbaasd te luisteren, zegt nu: “Dat meen je?”

Gladstone knikt.

“En waar gaat die opdracht dan om?”

“Een week geleden is mijn broer met zijn jacht gestrand tijdens zo'n ... expeditie van hem, laat ik het maar zo noemen. Op Antarctica. Ergens ten zuiden van Tasmanië.”

De Winter kijkt Gladstone niet-begrijpend aan: “Kun je dan niet die Australiërs vragen daar te gaan kijken? Da's toch in hun achtertuin?”

Gladstone schudt zijn hoofd: “Ik denk niet dat de Australische regering of

een andere regering de expeditie van mijn broer goedkeurt. Antarctica is off-limits, is alleen toegankelijk voor wetenschappelijk onderzoek. Strikt genomen overtrad mijn broer met zijn jacht een groot aantal wetten.”

De Winter knikt: “Op die fiets. Jij wil je broer redden voordat de politie hem oppakt. Daar komt dit wel op neer. Maar waarom wil je mij erbij hebben? Want als je broer die wetten overtrad, dan zal ik ook dat opschrijven.”

“En wat als mijn broer ontdekt heeft dat die regeringen zelf de wet overtreden? Door er bijvoorbeeld militaire oefeningen te houden of militair onderzoek te doen? Wat ook verboden is? Door de UN?”

“Op die fiets. Jij wil dat ik dat openbaar maak? Mocht dat het geval zijn?”

Gladstone knikt.

“Die zoektocht? Gaat dat met een boot of met een vliegtuig?”

“Met een jacht, een uiterst luxueus en ook zeer snel jacht.”

De Winter schudt lacherig zijn hoofd: “Dat is voor mij ook een eerste keer. Is de zee daar een beetje rustig?”

Gladstone glimlacht: “In ons zoekgebied is het nu lente. En het jacht is van alle gemakken voorzien. Hoe is uw lichamelijke conditie?”

De Winter fronst zijn wenkbrauwen: “Niet best. Hoezo?”

“Het jacht vertrekt komende vrijdag vanuit Hobart op Tasmanië. De reistijd naar de bewuste plek is vier dagen. In die tijd krijgt u dagelijks oefeningen om uw conditie op peil te krijgen. Voor uw eigen bestwil. Kunt u met een wapen omgaan?”

“Wablief?”, zegt De Winter stomverbaasd.

Gladstone glimlacht, maakt ook een afwerend gebaar: “Nee nee, niets aan de hand. U heeft nog nooit tegenover een agressieve keizerspinguïn gestaan. Geloof me, dan komt zo'n wapen echt wel van pas. Iemand zal u leren om te gaan met wapens.”

De Winter kan er wel om lachen, dan: “En hoe kom ik in dat Hobart?”

“Morgenmiddag om zes uur vertrekken we met mijn privévliegtuig vanaf Schiphol. Via Dubai vliegen we eerst naar Sydney in Australië en vandaar naar Hobart. De twee tussenstops zijn alleen bedoeld om over te stappen op een ander, volgetankt privévliegtuig. We vliegen namelijk meteen door. Normaal gesproken zijn we overmorgen rond acht uur in de avond lokale tijd in Hobart. Feitelijk kom ik u ophalen. Natuurlijk aannemende dat u deze opdracht accepteert. Voor kleding wordt gezorgd. Eigenlijk heeft u alleen uw paspoort nodig. U wordt morgenmiddag thuis opgehaald rond vijf uur. Gelieve dan alles omtrent uw afwezigheid te hebben geregeld en klaar te staan.”

De Winter grinnikt: “Net zo makkelijk, joh. Ik neem wel mijn laptop mee. En hoe lang duurt die afwezigheid van mij?”

“Maximaal een maand. Vier dagen om naar de plek in kwestie te varen, een kleine drie weken om te zoeken en vier dagen om terug te varen. Na afloop

wordt u weer met privévliegtuigen naar huis gevlogen. Overigens vallen grote delen van het gebied waarin wij gaan zoeken buiten de dekking van internet- en gps-satellieten. U bent letterlijk onbereikbaar.”

De Winter kijkt Gladstone achterdochtig aan: “Dat is aantoonbaar niet waar. Dat weet ik toevallig. Dankzij mijn werk spreek ik wel eens mensen, experts op hun gebied. Ook op dit gebied. Vandaag de dag is de hele wereld afgedekt.”

Gladstone glimlacht: “Geloof me, De Winter, die experts zitten ernaast. Juist daarom was mijn broer zo geobsedeerd door dat gebied.”

De Winter zit nog steeds achterdochtig te kijken.

Gladstone ziet de blik van De Winter en glimlacht weer: “Toch is het zo. Wanneer u meegaat, kunt u het zelf vaststellen.”

De Winter denkt na voor een seconde of tien, dan: “Even samengevat. Jij wil je broer gaan zoeken op Antarctica voor een periode van maximaal een maand. Je vraagt mij mee om verslag te doen van die zoektocht. Een miljoen vooraf, een miljoen achteraf. Het pikante is dat je broer mogelijk problemen heeft met de overheid, dat zal dan wel de Amerikaanse zijn, want verdwenen in een verboden gebied, een gebied dat niet afgedekt is door satellieten. Vooral daarom neem je mij mee. Om, indien die er bij betrokken is, een overheid aan de schandpaal te nagelen, vermoedelijk de Amerikaanse. Vat ik het zo goed samen?”

Gladstone knikt.

De Winter denkt weer een paar seconden na, dan: “Eigenlijk spreek je over een betaalde vakantie. Op een jacht bij Antarctica. Een beetje rondvaren op zoek naar je broer, die beroemde dan wel beruchte Dustin Gladstone. Added bonus: misschien is er gedoe met bijvoorbeeld de Amerikanen, scoor ik altijd mee in een artikel. En wanneer we hem vinden, krijg ik je broer te spreken, scoor ik zeker mee in een artikel ... Wij hebben een deal.” En hij steekt zijn hand uit naar Gladstone.

Gladstone geeft hem een hand: “U heeft op het internet een account waarop mensen geld kunnen storten als donatie voor uw werk. Daar wordt binnen vijf minuten een miljoen euro op gestort. Dan zie ik u morgenmiddag uiterlijk zes uur weer. Op Schiphol.”

De Winter begrijpt de hint en stapt uit. Alle lijfwachten om de wagens heen stappen in. Even later rijden de wagens weg. De Winter kijkt ze na. Hij pakt zijn telefoon en stopt de app die hij in het café had opgestart. Hij kijkt even rond en ziet een meter of vijf van hem vandaan een man en een vrouw staan. Ze staan foto's te nemen van De Waag. Hij bekijkt ze even, waarschijnlijk toeristen, vermoedelijk Amerikaanse, die gingen vaak uit hun dak wanneer ze dat 'cute little building' zagen. Hij hoort de vrouw wat zeggen over De Waag. Inderdaad: Amerikanen. Hij loopt terug naar binnen. Nu lust ik wel een biertje, denkt hij.

De Winter loopt naar de toog en zegt tegen de barman: “Bertus, een tripel. Van het vat.”

Bertus grinnikt: “Toe maar. Een tripel? Het is nog niet eens twaalf uur, gozer. Iets te vieren?”

De Winter grinnikt ook: “Ik denk het wel, moment.”

De Winter pakt zijn mobiele telefoon en kijkt even op zijn internetaccount. Tot zijn niet geringe verbazing is daar een miljoen euro bijgeschreven. Het was dus geen grapje.

De Winter kijkt even rond, er zitten nog twee mensen binnen, en zegt grinnikend tegen Bertus: “Ik geef een rondje.”

Bertus lacht, dan: “Heeft het te maken met die auto's buiten? Zojuist?”

De Winter knikt: “Ik heb een hele vette opdracht binnen, Bertus, en eigenlijk hoef ik er niet eens zo veel voor te doen, is het meer een soort van vakantie, een cruise. Eentje van een maand.”

Bertus heeft een tripel getapt en zet het volle glas neer voor De Winter. Die neemt een gulzige slok, Bertus moet erom glimlachen.

“Ik hou de mijne nog even tegoed”, zegt Bertus, “Ik heb nog een middag en avond te gaan.”

De Winter maakt een afwerend gebaar, schudt ook zijn hoofd: “Geen punt, joh ... Mochten er de komende maand mensen bij je langskomen en naar mij vragen, doen alsof je neus bloedt. En het mij melden in een conceptmail van ons gezamenlijke account. Afijn, je weet wel ... Ik ben een maand weg, daarom betaal ik deze keer vooraf. Normaal gesproken is dat vijfhonderd euro, maar ik ben in een goede bui. Dus ik rond het af naar duizend. Wij hebben een deal?” En hij kijkt Bertus grinnikend aan, steekt ook grinnikend zijn hand ondersteboven uit.

Bertus lacht: “Wij hebben een deal, gozer.”

Ze doen handjeklap.

De Winter gaat even in de weer met zijn telefoon: “Die duizend euro heb ik overgemaakt. Plus vijftig voor mijn koffie, broodje en rondje voor de zaak.”

Bertus schiet in de lach: “Jij hebt echt een vette opdracht te pakken, niet?”

De Winter moet ook lachen: “Zeker weten, Bertus.”

De Winter neemt nog een flinke slok, dan: “Dan ga ik nu, Bertus, want ik heb dingen te regelen. IJs en weder dienende, zie ik je over een maand weer. En dan ga ik vast wel wat te vertellen hebben. Doe de groeten aan Fransje. Ik spreek je nog.”

De Winter geeft Bertus een hand, neemt snel nog een slok van zijn tripel en loopt naar buiten. De twee toeristen staan nog steeds foto's te nemen van De Waag. Hij slaat een zijstraat in van de Nieuwmarkt. Hij bedenkt zich iets en neemt contact op met iemand.

“Guido? Ik wil dat je mijn laptop en mobiele telefoon onder handen neemt. Het hele feestje. Nu meteen. Plus een satellietverbinding voor mijn mobiele

telefoon.”

Guido reageert lichtelijk verbaasd: “Allebei? Helemaal? En nu meteen nog wel? Dat kost geld, Rob. En vooraf betalen. Tienduizend euro, geen discussie. Een satellietverbinding is tyfusduur, man.”

“Ik ga eerst even mijn laptop halen en kom dan naar je toe. Dat zal over een klein half uur zijn. Nog iets, Guido. Antarctica? Dat is toch helemaal afgedekt met satellieten? Voor internet en GPS? Dat ik daar jou hier kan bellen?”

“Het merendeel van de kust wel. Daar zitten wetenschappers. En tegenwoordig zijn er ook cruises voor eco-toeristen. Het binnenland zo goed als niet. Da's wel logisch, want daar zit niemand.”

“En militairen?”

“Nee nee, Antarctica is alleen bedoeld voor wetenschappelijk onderzoek. Alle landen hebben een UN-verdrag ondertekend: geen militair gedoe op Antarctica. Hoezo? Waarom wil je dat weten?”

“Omdat ik net iemand sprak die beweert dat Antarctica niet afgedekt wordt. En dat er daar militairen rondzwerven, vooral Amerikanen.”

“Dat laatste verbaast me voor geen seconde. En dat eerste klopt niet, zeker weten.”

De Winter knikt peinzend. Hij had Guido en diens kennis heel hoog zitten en was bereid blind te varen op diens advies. Maar Gladstone leek wel heel erg zeker van zijn zaak, ja, dat hij zelfs Gladstone's claim ter plekke mocht checken. Nou ja, denkt hij, ik merk het wel.

“Tot straks”, zegt De Winter en verbreekt de verbinding.

Een Muur? ... Op Antarctica?

Woensdagmiddag laat. Op een afgelegen deel van Schiphol staat een privé-vliegtuig van Gladstone Industries te wachten. In de motregen. De duisternis is aan het invallen. Er komt een grote wagen aangereden. De auto stopt bij de trap naar het vliegtuig. De Winter stapt uit, in zijn rechterhand een fors uitgevallen laptoptas. Hij loopt naar het vliegtuig en gaat aan boord. De auto rijdt weer weg, de deur van het vliegtuig gaat dicht.

In het vliegtuig zit Justin Gladstone, tegenover hem een brunette ergens in de dertig. De brunette staat op en steekt haar hand uit naar De Winter.

“Goedemiddag, meneer De Winter”, zegt de vrouw, terwijl zij en De Winter elkaar een hand geven, “Angela Rincon, assistente van de heer Gladstone. Welkom bij het expeditieteam. Gaat u vooral zitten.”

Rincon wijst naar een stoel links van het gangpad, Gladstone zit rechts. Dan wijst Rincon naar de tas van De Winter: “Is dat al uw bagage?”

De Winter gaat zitten in de stoel links, eentje die heel lekker zit, dat valt hem meteen op, en legt de tas op de tafel voor hem: “Mijn laptop. En een scheerapparaat en een elektrische tandenborstel. Hij zei dat ik niks hoefde mee te nemen. Alleen mijn paspoort.” En De Winter wijst naar Gladstone.

“Dat klopt”, zegt Rincon, “Wanneer we dadelijk in de lucht zijn, neem ik eerst uw maat op. Wanneer we in Hobart aankomen, liggen uw nieuwe kleren en schoenen klaar. Land-, zee- en expeditiekledij.”

Een lampje brandt. Ze maken alle drie hun gordels vast. De Winter pakt zijn tas en houdt hem vast tegen de borst. Het vliegtuig komt in beweging. Vijf minuten later zijn ze in de lucht.

Rincon staat op, haalt een oprolbare centimeter, een notitieblokje en een pen uit haar jaszak en zegt tegen De Winter: “Ik wil u even opmeten.”

De Winter staat op en laat zich opmeten door Rincon. Die doet dat opmerkelijk snel.

“Je doet dit vaker?”, grinnikt De Winter.

Rincon glimlacht: “De vrucht van een tamelijk traditionele opvoeding.”

De Winter schiet in de lach.

“Wilt u iets drinken of iets eten?”

“Heb je bier?”

Rincon knikt: “Australisch bier. Heeft u dat wel eens gedronken?”

De Winter schudt zijn hoofd.

“U rode wijn?”, vraagt Rincon aan Gladstone, die knikt.

Rincon loopt weg naar achteren. De Winter pakt zijn telefoon en min of meer achteloos start hij weer de opname-app van Guido en stopt hem ondersteboven in zijn borstzak. De Winter opent zijn tas en haalt er een laptop uit. Er valt een plat doosje uit de tas, iets groter dan een CD, een centimeter dik. De Winter ziet Gladstone naar het doosje kijken. Hij pakt het doosje en laat

het aan Gladstone zien.

“Op maat gemaakt. Door een mannetje in Amsterdam. Ik krijg wel eens CD's en DVD's met info. Die schuif ik altijd eerst in dit doosje. Dit doosje kan zien of er een virus of zo op die CD of DVD zit. Ik heb ook zo'n doosje voor USB-sticks. Die twee doosjes hebben al heel wat problemen voorkomen.”

Gladstone glimlacht: “U bent niet geliefd in sommige kringen, wel?”

De Winter schiet in de lach: “Nee, bepaald niet. Maar ja, wat wil je? Ik ben wel die journalist die een EU-commissaris en zijn kliek achter slot en grendel kreeg. Voor een groot aantal jaren. Dus zijn vriendjes proberen allerlei trucjes uit om me te naaien. Door me bijvoorbeeld een besmette USB-stick te geven. En de Nederlandse overheid is ook bepaald niet blij met mij.”

“Bent u niet bang dat u iets overkomt? Een ongeluk of zo? U begrijpt mij wel.”

De Winter grinnikt: “Ja, ik begrijp je wel. Ik heb al lang voorzorgsmaatregelen genomen. Mocht er iets met mij gebeuren, dan komt al mijn info op X te staan. Raw, ongefilterd. Dat contract is opgesteld samen met de hoogste baas van X, Musk himself, kun je nagaan. Die zag dat wel zitten, want hele goede reclame voor zijn platform: X beschermt verslaggevers. Want reken maar dat mijn tegenstanders nu wel tien keer nadenken voordat ze me iets aandoen.”

De Winter kijkt Gladstone aan: “Opdat wij elkaar goed begrijpen? ... De komende tijd zitten we op elkaars lip. Dus ik ga je dingen zien doen en horen zeggen ... En mochten we je broer vinden, dan ga ik die ook dingen zien doen en horen zeggen ... Grote kans dat ik dat allemaal opschrijf en straks publiceer. Dat besef je toch wel, hè?”

Gladstone glimlacht: “Dat, mijn beste De Winter, is nog wel mijn minste probleem.”

Rincon komt terug met een glas bier en een glas rode wijn en zet ze neer voor De Winter en Gladstone. Ze gaat weer tegenover Gladstone zitten.

“Uw maten zijn doorgegeven”, zegt Rincon tegen De Winter.

Gladstone neemt een slokje van zijn rode wijn en kijkt dan een paar seconden naar het glas in zijn hand. Hij zet het glas neer en kijkt eerst naar Rincon, dan naar De Winter. Die neemt net een slok van zijn bier. Best wel lekker bier, denkt De Winter.

“Laat mij eens iets vertellen over mijn broer, De Winter. In tegenstelling tot wat iedereen denkt, is mijn broer namelijk niet gek. Hij heeft alleen de verkeerde dingen gezien, geheime dingen. Mijn broer is een geniale software engineer, De Winter, niet voor niets dat het Pentagon hem inhuurde. Met de allerhoogste clearance. En zeven jaar geleden heeft hij documenten ingezien die niet voor zijn ogen bestemd waren. Bijvoorbeeld over geheimgehouden gebeurtenissen op en rond Antarctica. Onder andere in het gebied waar hij is

gestrand.”

Gladstone ziet dat De Winter hem fronsend zit aan te kijken: “Toch is het zo. Uit die documenten maakte mijn broer op dat er boven dat gebied geen commerciële satellieten vliegen, mogen vliegen, alleen militaire satellieten. Dat intrigeerde mijn broer mateloos. Wat was er zo speciaal aan dat gebied? Alleen: hoe onderzoek je dat zonder dat het Pentagon argwaan krijgt? En toen verzon mijn broer een list en werd zogenaamd 'gek'. Dus hij ging naar bijeenkomsten over UFO's en over mondiale samenzweringen. En naar congressen van het Platte Aarde Genootschap. En naar congressen over Atlantis. Om de indruk te wekken dat hij iets absurds zat te onderzoeken. Een rijke gek. Begrijpt u?”

De Winter knikt: “Onder het mom van een geniale gek te zijn, stiekem onderzoek doen naar dat gebied. Want dat gebied heeft zogenaamd relaties met aliens of zo. Dat bedoel je?”

“Precies. Mijn broer is de nuchterheid zelve. Die gelooft pas in aliens, wanneer er eentje voor zijn neus staat. Eerst zien, dan geloven ... Ik denk dat mijn broer iets heeft gevonden, De Winter, precies op de plek die hij had voorspeld.”

De Winter steekt zijn hand op: “Moment. Waarom vertel je me dit nu pas? En opnieuw: je beseft toch wel dat dit zeker in mijn artikelen vermeld zal worden? Dat Justin Gladstone niet open kaart heeft gespeeld met mij? En dat Dustin Gladstone helemaal niet gek is, maar doet alsof?”

Gladstone glimlacht minzaam: “Nogmaals: dat is nog wel mijn minste probleem. Nee, het gaat om wat mijn broer gevonden heeft. Waarom wil het Pentagon dat buiten beeld houden? Daar maak ik mij zorgen over. Want dat betekent ook dat we kans lopen de Amerikanen daar tegen te komen. Liever niet dan wel.”

De Winter grinnikt: “Ja, dat snap ik wel. Maar hoe wil je in dat gebied op zoek gaan naar je broer? Met een jacht? Die zien ze toch op hun radar? En er hangen militaire satellieten boven dat gebied, zei je.”

Gladstone glimlacht opnieuw minzaam: “Blijkbaar is het mijn broer gelukt met zijn jacht door het gebied te varen zonder opgemerkt te worden.”

“En wat heeft je broer dan gevonden? Weet je dat?”

“Een muur van zo'n vijftig meter hoog en zeker vijfhonderd meter breed. Zo'n tien kilometer landinwaarts van waar hij gestrand is met zijn jacht. Hij en twee mannen.”

“Dat is alles? Een muur?”

Gladstone kijkt De Winter verbaasd, maar ook wel een beetje geïrriteerd aan: “Een muur op Antarctica? Eentje die vijftig meter hoog is en vijfhonderd meter breed? Dat is wereldnieuws, De Winter, en niet zo'n beetje ook. Dat is de archeologische vondst van de eeuw. En waarom wil het Pentagon dat stil houden?”

“Je zei dat je broer die plek voorspeld had. Hoe dan?”

Gladstone haalt zijn schouders op: “Wat mijn broer altijd doet. Gewoon naar de feiten kijken. Alle feiten. Desnoods die feiten controleren. Daar had hij geld genoeg voor. Dat heeft hij de afgelopen zeven jaar gedaan: feiten controleren. En op basis van die feiten kwam hij tot de conclusie dat hij op een welbepaalde plek moest zijn. En daar is hij twee weken geleden naartoe gevaren. Mijn broer is geniaal, De Winter. Die heeft zelfs een backup-plan gemaakt voor het geval zijn expeditie zou mislukken. Dat plan gaan wij nu uitvoeren.”

Rincon zit te knikken, zegt nu: “Ik ken Dustin Gladstone al zeker tien jaar, De Winter, en geloof me: Dustin Gladstone is niet gek.”

“Je broer is gestrand, zeg je. Heb je nog contact met hem gehad?”

Gladstone schudt zijn hoofd: “Voor het laatst vier dagen geleden. Toen vertelde hij ook van die muur. Zijn brandstof was toen al vrijwel op en zijn batterijen leeg. Zijn jacht was te dicht langs de rotsen gevaren en die hebben de romp opengereten. Hij en de twee andere opvarenden hebben eerst zoveel mogelijk voorraad en apparatuur van boord gehaald en hebben toen het jacht laten zinken. Een jacht op de kust van Antarctica valt namelijk nogal op.”

“Jij beweert dat Antarctica niet is afgedekt door satellieten. Hoe heeft hij dan contact opgenomen?”

Gladstone glimlacht: “Aan de rand van dat niet-afgedekte gebied vliegt een weersatelliet van Gladstone Industries, een oude, eentje uit de tijd dat mijn vader zaliger nog aan het roer stond, een satelliet die schijnbaar al een tijdje niet meer goed functioneert, u begrijpt mij wel, denk ik. Dustin verstuurde een gericht signaal naar die satelliet. In Morse-code. Van een encrypted bericht. En hij heeft een foto van die muur verstuurd via die satelliet als ware het een weerfoto. Dat laatste, dat van die foto, is echter een eenmalige actie geweest, want dat nog een keer doen gaat opvallen, vooral de Amerikanen. Deze keer, De Winter, zult u op geen enkele manier met de buitenwacht kunnen communiceren, niet gedurende de tijd dat u aan land bent, dat dient u heel goed te beseffen.”

“Maar je kunt wel berichten versturen in Morse-code?”

Gladstone knikt: “Alleen berichten met een paar korte woorden, een encrypted bericht. En maximaal een bericht per week, meer gaat opvallen, vooral de Amerikanen. Immers, Morse-code wordt niet meer gebruikt. Wie zit dan die Morse-berichten te versturen?”

“Heb ik nog een vraag. Waarom heb je mij hier eigenlijk bijgehaald? Is dit niet eerder iets voor een cameraploeg? De eerste beelden van een muur op Antarctica, een oude muur?”

Gladstone schudt zijn hoofd: “Een cameraploeg is te groot. En die hebben ook verplichtingen naar hun werkgevers. Dat kan gaan wringen met hun verplichtingen naar deze opdracht. Er gaat een freelance fotograaf mee voor de

beelden. En u bent een onafhankelijke verslaggever, eentje met een reputatie, een internationale reputatie. U stond bovenaan ons lijstje van kandidaten, een lijstje van tien, internationaal.”

De Winter schiet onwillekeurig in de lach: “No shit! Dat meen je? Ik bovenaan? Waar heb ik dat aan te danken?”

Gladstone glimlacht minzaam, zo te zien vindt Rincon de verbazing van De Winter ook wel vermakelijk: “Waarschijnlijk omdat uw grootste nadeel, dat u ook echt alles opschrijft, over wie dan ook, nu uw grootste voordeel is? ... Eigenlijk wilde mijn broer alleen testen of hij ongezien de kust kon bereiken en ongezien weer terug kon varen. Zo ja, dan wilde hij daarna een echte expeditie doen. Met u erbij. Alleen is hij nu gestrand en heeft die muur gevonden. Dus leek het hem handig om u er nu al bij te betrekken.”

De Winter kan er wel om lachen: “Is er nog meer wat je me nog niet verteld hebt?”

Gladstone schudt zijn hoofd: “Nee, in principe weet u nu wat er zoal speelt.”

De Winter kijkt naar Rincon, die schudt ook haar hoofd en zegt: “Dat is alles. In hoofdlijnen. Er zijn nog een paar details, zoals de bestemming, maar dat wordt u vrijdagmorgen allemaal wel duidelijk, dan krijgt u een volledige briefing. U nu alle details geven, is te veel van het goede, denk ik. Maar gelooft u mij: Dustin Gladstone weet heel goed waar hij mee bezig is, die is echt niet gek.”

“Waarom vertelde je me dit gisteren niet?”, vraagt De Winter aan Gladstone. Gladstone haalt zijn schouders op: “Had het iets uitgemaakt voor uw besluit? Nee, toch? En zoals Angela al zei: u krijgt de komende dagen nog meer te horen en vooral te zien. Details, opmerkelijke details. En ik denk niet dat u van mening zult veranderen.”

Gladstone denkt even na en kijkt dan De Winter aan: “Laat me het zo zeggen. Angela en ik kunnen hier en nu alles uit te doeken doen, dat wil zeggen u alles vertellen. Met woorden. Alleen klinken veel van de zaken die wij vertellen u nu al ongeloofwaardig in de oren, laat staan wat u van de rest zult vinden. Echter, sommige van die ongeloofwaardige zaken kunnen we u ook laten zien. Bijvoorbeeld in Hobart. Dat u het met eigen ogen kunt zien. Letterlijk. Recht voor uw neus. En zien is geloven, nietwaar?”

De Winter kijkt eerst Gladstone aan en daarna Rincon. Dan begint hij te grinniken.

“Ik hoor in ieder geval genoeg ingrediënten voor verschillende artikelen, smeuïge artikelen. Hebben jullie een bezwaar tegen een selfie met mij? Die wil ik in een artikel zetten, dat mensen zien dat ik ook echt bij Justin Gladstone in het vliegtuig zat.”

Gladstone en Rincon schudden hun hoofd, hebben geen bezwaar. De Winter pakt zijn mobiele telefoon en maakt een selfie met eerst Gladstone en dan met Rincon. Daarna opent hij zijn laptop.

“Ik ga een structuur aanmaken voor deze opdracht. Foto's, memo's, locaties.
Heb ik hier een internetverbinding?”
Rincon knikt: “Naam is Gladstone_004. Geen wachtwoord nodig.”
De Winter neemt nog een slok van zijn bier en gaat aan het werk.

Twee vreemde types in De Waag

Donderdagmorgen, iets na elven lokale tijd Amsterdam, stappen een man en een vrouw binnen in café De Waag op de Nieuwmarkt. Ze gaan aan een tafeltje zitten en kijken rond. Bertus komt bij hen staan.

“Wat wilt u drinken?”, vraagt Bertus aan de man en vrouw.

“Two coffee”, zegt de man.

Hm, denkt Bertus, dat klinkt Amerikaans.

Hij loopt terug naar de bar en gaat twee koffies maken. Naast de bar is een spiegel. In de spiegel ziet hij de man en vrouw zitten. Praten. Rondkijken. Hij bekijkt hun kleding en kapsel. De twee kijken nadrukkelijk niet omhoog, wel met alleen hun ogen. Aha, denkt Bertus, die types.

Bertus loopt terug met een dienblad met daarop twee koffie, een kopje met suikerklontjes en een kannetje melk. Hij zet alles op de tafel.

“Die ene verslaggever komt hier wel eens, niet?”, vraagt de man, “Die Rob de Winter?”

Kijk eens aan, denkt Bertus, types die achter Rob aanzitten. Waar is Rob deze keer weer mee bezig?

Bertus frons zijn wenkbrauwen: “Hoezo?”

De man wijst naar de vrouw: “Mijn vrouw werkt op de marketingafdeling van de New York Times. Een collega van haar was een keer op bezoek in Amsterdam en zag hem hier zitten. Mijn vrouw is een groot bewonderaar van hem.”

Bertus moet inwendig lachen. De schrijfstijl van Rob kennende? Sorry, maar deze tante een fan?

Bertus zegt: “Rob is even weg”, en wijst dan omhoog.

Onwillekeurig volgen de man en vrouw Bertus' vinger en kijken op richting het plafond. Kip, ik heb je, denkt Bertus.

“Op vakantie, bedoelt u?”, vraagt de vrouw.

Bertus knikt grinnikend: “Een cruise met een hele mooie meid, dus die komt z'n hut echt niet uit.”

Bertus loopt weer weg.

Wanneer het tweetal na een half uur weggaat, loopt Bertus even naar achteren, naar de cameraruimte. Hij spoelt de opname van een camera in het plafond terug tot aan het moment dat de twee omhoog keken, recht in de camera. Hij maakt met zijn mobiel een foto. Hij opent het gezamenlijke account met De Winter en maakt een concept aan met in de bijlage de foto. Hij laat een kort bericht achter en bewaart het concept. Hij gaat weer terug naar voren.

Aan de bar zit een bejaarde Surinaamse vrouw. Ze zat er al toen de twee Amerikanen binnen kwamen en heeft alles met een fronsende blik gevolgd. Nu kijkt ze Bertus aan over haar bril.

“Wat moesten die twee van Rob? Is hij weer eens met iets bezig?”

Bertus schudt zijn hoofd: “Ik heb werkelijk geen idee, Fransje. Ik sprak hem eergisteren nog en toen had hij het over een vet betaalde opdracht, een soort cruise. Rob kennende, krijgen we achteraf wel de sappige details te horen. Ik moest je trouwens zijn groeten overbrengen.”

Fransje zit te lachen: “Robbie op een cruise? Krijgt die bleekscheet eindelijk eens een mooi kleurtje.”

Bertus moet ook lachen.

Een wel zeer opmerkelijk Jacht

Donderdagavond rond negen uur lokale tijd Tasmanië landt een privévliegtuig van Gladstone Industries op een klein vliegveld buiten Hobart, Tasmanië. Het is een koele, windstille avond in de lente. De jet taxiëert naar een hangar, waar een grote wagen staat te wachten. Naast de wagen ziet De Winter twee mannen staan, overduidelijk Maori's. Dat verrast De Winter ergens wel. Aan de andere kant? Nieuw-Zeeland ligt wel bij Australië naast de deur, denkt hij. De jet stopt, de deur van de jet gaat open en Gladstone, De Winter en Rincon stappen uit en lopen naar de auto. De twee mannen bij de auto openen de deuren voor het drietal. De drie stappen achter in. De twee mannen doen de deuren dicht en stappen voor in. De auto rijdt weg.

Gladstone keert zich naar De Winter: "Dat backup-plan van Dustin? Dat mag u letterlijk opvatten. Hij is weggevaaren in een jacht met de naam Castor. We rijden nu naar een werf en zetten u daar af bij een ander jacht. Enig idee wat de naam is van dat jacht?"

"Pollux?", vraagt De Winter.

Gladstone knikt: "Precies. Als het goed is, liggen uw nieuwe kleren al voor u klaar in uw kajuit."

"Begrijp ik dit goed?", zegt De Winter, "Ik ben in Schiphol ingestapt, in Dubai en Sydney overgestapt in een klaarstaand vliegtuig en hier stap ik definitief uit? En mijn paspoort is geen enkele keer gecontroleerd?"

Rincon glimlacht: "Service van het huis. Morgenmiddag komt een agent van de Australische Immigratiedienst langs op de werf. Dan wordt dat geregeld. Maakt u zich geen zorgen."

Dan tegen Gladstone: "Ik kreeg een bericht van Tom. Mevrouw Napolitano is vanmiddag laat aangekomen. Met de heer De Winter erbij is het team nu compleet."

"Carmen Napolitano?", vraagt De Winter aan Rincon, "Die fotografe?"

Rincon knikt.

De Winter knikt goedkeurend: "Da's bepaald niet de minste, zeg ... Laat me raden? Ook een miljoen vooraf en een miljoen achteraf?" Dat laatste vraagt De Winter aan Gladstone, die knikt.

"En ze reageerde op dezelfde manier als u: een goedbetaalde vakantie met af en toe wat foto's nemen."

De Winter haalt zijn schouders op: "Vooralsnog spreken we hier wel over slechts een zoektocht naar een miljardair. Weliswaar in een verboden gebied, maar dan nog. Op dit moment is het enige rare die muur ... Weet Carmen ook van die muur?"

Gladstone en Rincon knikken.

"En wanneer hebben jullie haar dan gesproken?"

"Afgelopen maandag in Sydney", zegt Gladstone, "Wij zijn na dat gesprek

naar Amsterdam gevlogen.”

De Winter grinnikt: “Jullie hebben gewoon een rondje Aarde gevlogen? Net zo makkelijk, joh. Wat hadden jullie gedaan, wanneer ik nee had gezegd?”

“Dan waren we naar Berlijn gegaan om met Dieter Hauser te praten”, zegt Gladstone.

“Hah!”, sneert De Winter, “Da's een hypocriete onbenul. Dan ben ik toch echt stukken beter.”

Gladstone glimlacht, Rincon ook: “Dat dachten wij ook.”

De Winter kan er wel om lachen, dan: “Uit hoeveel mensen bestaat dat team eigenlijk?”

“Met u, mevrouw Napolitano en Tom Ross uit elf mensen. Ross is de kapitein van de Pollux en de expeditieleider. Besef wel, De Winter, dat wanneer de Pollux uitvaart, dat Ross dan de machtigste man ter wereld is. Aan boord van de Pollux zal zijn wil geschieden en straks aan land ook. Daar mag geen enkel misverstand over bestaan. Voor uw eigen bestwil overigens. Dat geldt ook voor mevrouw Napolitano. Ross is zo iemand die daar heel serieus in is.”

De Winter grinnikt: “Ik weet van de mores op zee, dat de kapitein zo'n beetje de almachtige God is.”

“U heeft de afgelopen uren veel data verzonden, zag ik”, zeg Rincon.

Verrek, zeg, denkt De Winter, zit die tante me in de gaten te houden?

De Winter haalt zijn schouders op: “Verslaggeving is al lang niet meer iets van tekst, van tekstdocumenten. Tegenwoordig zitten er ook PDF-bestanden tussen, JPEG-bestanden, soms hele filmpjes. Dat loopt echt in de gigabytes. Die data sla ik altijd op in datakluisen ergens op het internet. Ik heb de afgelopen uren wat achterstand weggewerkt. Van mijn laptop en telefoon naar zo'n datakluis. Daarom reis ik het liefste met de trein. Onderweg kan ik dan gewoon werken. Een rijdend kantoor. Die jet ook, da's gewoon een vliegend kantoor.”

Gladstone kijkt alsof hij dit verhaal wel gelooft, Rincon schijnt het ook te accepteren. Nou ja, denkt De Winter, die jet is ook een vliegend kantoor, dus zo raar is die opmerking van mij nu ook weer niet.

De Winter kijkt door de ramen naar buiten, naar een nachtelijk en spaarzaam verlicht Tasmanië: “Of all places gaan jullie hier zitten. Hoe bedoel je: afgelegen. Dat heeft vast een reden.”

Gladstone knikt: “Afgelegen, ja. Maar ook met voldoende hoogwaardige faciliteiten om jachten zoals de Castor en de Pollux te kunnen bouwen. Vergeet niet: Australië ligt om de hoek. Is het niet hier te krijgen, dan wel om de hoek.”

“Verder ziet het er allemaal nogal non-descript uit. Als je me gezegd had, dat ik in Australië rondreed of in de VS, dan had ik je ook geloofd.”

Rincon zat iets te lezen op haar mobiele telefoon, kijkt nu op naar Gladstone:

“Nog meer updates van Tom. Alle bestellingen komen morgen tussen twaalf en vier uur binnen. Aanbetalingen zijn gedaan op de betreffende rekeningen. Bij aflevering het restant.”

Gladstone knikt.

Rincon ziet De Winter vragend kijken: “U heeft ook eten nodig. En uitrusting. Instrumenten. Dat moet allemaal op tijd en vooral tijdig aan boord, met name voedsel.”

De Winter kijkt weer naar buiten. Wat een troosteloze bende hier, denkt hij, waar ben ik aan begonnen? Vakantie in zo'n saaie uithoek? En straks een beetje ronddobberen op zee? Waar ben ik in hemelsnaam aan begonnen? Nou ja, het betaalt in ieder geval goed.

Een dik kwartier later stopt hun auto voor een groot hek van een werf. De man rechtsvoor doet het raampje open en zegt iets in een communicatiepaaltje naast de auto. Even later schuift het hek open. De auto rijdt de werf op, het hek schuift weer dicht. De Winter hoort een hond blaffen. Hij kan in het donker vaag de contouren van een grote scheepshangar zien, rechts daarvan is een kleinere, daar weer naast iets wat op een werkplaats lijkt. Bij alle drie lijkt hij op de achterkant uit te kijken. De auto rijdt over het terrein naar de grote scheepshangar, stopt voor een verticale schuifdeur en toetert even. De deur gaat omhoog en de auto rijdt naar binnen. Daar stopt de auto naast een kade. De Winter zit aan de andere kant van de wagen en kan door de ramen alleen een loopbrug naar een schip zien.

Gladstone keert zich naar De Winter: “Angela gaat met u naar kapitein Ross. Ik ga nu naar mijn appartement in de stad. Morgen spreken wij elkaar weer.” Gladstone steekt zijn hand uit naar De Winter, die geeft hem een hand.

De Winter stapte uit, Rincon ook. Ze staan in een hele grote, schaars verlichte hangar. De auto rijdt achteruit en gaat via de schuifdeur weg. De Winter ziet nu pas de man die de schuifdeur open en dicht doet. In eerste instantie is De Winter verrast. Dat postuur, dat gedrag? Dat verraadde een training, een militaire training. Toch? En was dat nou een holster? Op zijn rechterheup? Het is te donker om het goed te kunnen zien. En ook deze man leek hem een Maori.

De Winter draait zich half om, ziet nu pas het jacht in het dok en dan vooral de vorm en het aanzicht ervan en schiet in de lach. Rincon moet glimlachen om zijn plezier. Wat zullen we nou krijgen, denkt De Winter, moest dit nou een stealth-jacht voorstellen of zo? Daar deden de rare vormen en stroomlijning hem wel aan denken. Best wel rank en slank ook. Zo'n tachtig meter lang en maximaal tot zo'n vijftien meter boven de waterlijn, de radar- en communicatiemast niet meegerekend. Die mast zag er trouwens wel heel erg ielig uit. De breedte kan hij vanaf hier niet goed zien. Een meter of acht? Hij ziet wel slanke, langwerpige ramen. En een opening met een loopbrug naar

de kade. Het hele jacht lijkt onder te zitten met donkergrijze panelen, van boven tot onder. Hij zet zijn laptoptas neer, pakt zijn mobiele telefoon en maakt snel een paar foto's. Dat schijnt zowel Rincon als de man verderop in het geheel niet te deren.

Rincon gebaart: volg mij, en loopt de loopbrug op, De Winter achter haar aan, zijn laptoptas in zijn rechterhand. Hij kijkt nog even om naar de man, maar die keurt hem en Rincon nog steeds geen blik waardig.

In het jacht is een smalle gang met aan het einde een trap omhoog naar het volgende dek. De Winter ziet het design en de luxe. Het geld spat er vanaf, denkt hij. Ze gaan nog een trap omhoog. En nog eentje. Daar lopen Rincon en De Winter een gang in met achterin een schuifdeur. Rincon doet de deur open en gaat naar binnen, De Winter ook. Hij moet weer lachen.

Een stuurhut van zo'n acht meter breed en zes meter diep. Links en rechts en ook voor en achter weer slanke ramen, zodat je een panoramisch beeld hebt. De ramen staan wel hoog, zo'n anderhalve meter boven de vloer, op z'n minst. In het midden staat een grote tafel op een poot. In de tafel is een scherm verwerkt. Tegen de wanden nog meer schermen, allemaal touchscreens, er zijn nergens toetsenborden. Links- en rechtsvoor zijn panelen en schermen voor de navigatie en de motoren, daarvoor twee hoge, comfortabele stoelen op palen, ieder met een ronde voetensteun. Overduidelijk de zitplaats van de kapitein en de stuurman. Tussen de stoelen is een trapje naar beneden. Rechtsachter in de stuurhut is er zo'n trapje naar boven, naar een luik. Op vrije plaatsen zijn links, rechts en achter kleine tweezitbankjes gemaakt. Veel antracietgrijs met Bordeaux-rode strepen. De vloer bestaat uit houten latten, net zoals op de dekken en in de gangen, iets wat De Winter eigenlijk nog wel het minste verbaasd. En alles in een strakke, sobere techie stijl, iets wat hem ook al aan de gangen opviel. Een luxueuze stijl, wel te verstaan, want opnieuw: het geld spat er werkelijk van af. Eigenlijk best wel mooi, denkt De Winter, verdomde mooi zelfs.

Voorovergebogen over de tafel staan twee mannen, een blanke en een zwarte, en een blanke vrouw met korte zwarte haren naar een plattegrond op het scherm te kijken. Ze kijken alle drie op. De Winter herkent de vrouw: Carmen Napolitano, Italiaans, ergens in de dertig, beroemd geworden door foto's uit burgeroorlogen en bendeoorlogen, materiaal dat niet bestemd was voor de tere ziel. Een beetje zoals hij, maar dan de fotografe-versie. De Winter heeft haar een paar keer gesproken bij gala's van prijsuitreikingen en kent haar nu redelijk goed. Een leuk wijf, eentje met haar op de tanden. Een kop kleiner dan hij. En slank. En bepaald niet onknop, een spreekwoordelijke Italiaanse schone.

Rincon en De Winter gaan bij het drietal staan.

Rincon gebaart naar De Winter naast haar: "Rob de Winter, die Nederlandse verslaggever."

“Tom Ross, Australiër, de kapitein van de Pollux en leider van de zoektocht”, zegt de blanke, blonde vijftiger met een volle, grijze baard, hij heeft een onmiskenbaar Australisch accent, “In gewone mensentaal: ik ben de baas, einde discussie. Dat hoef ik niet nog een keer te zeggen?”

De Winter schiet in de lach: “Ja, Gladstone waarschuwde me al voor je. Geen probleem ... Rob de Winter. In gewone mensentaal: ik hou niet van slap gelul. Dus wij begrijpen elkaar wel.”

Ross moet lachen en geeft De Winter een hand.

Ross wijst naar de man naast hem, een kale, zwarte beer, ook ergens in de vijftig: “Teddy Greenfield, Zuid-Afrikaan, 1ste stuurman. Die is na mij de baas, ook geen discussie over mogelijk. Teddy doet nooit moeilijk, maar als hij vraagt even opzij te gaan voor hem, dan raad ik je aan dat te doen. Tijdens windkracht negen is er geen tijd voor diplomatie ... En dat is Carmen Napolitano, die Italiaanse fotografe. Maar jullie kennen elkaar, geloof ik.”

De Winter geeft eerst Greenfield een hand en omhelst dan Napolitano, want zoals Ross ook al zei: hij en Carmen kennen elkaar. Hij loopt lacherig rond, kijkt naar de panelen en schermen, kijkt ook naar buiten. Hij ziet dat het jacht met de boeg naar voren in een dok ligt. Er zijn nog twee dokken. Het dok naast het jacht is leeg. In het achterste dok ligt nog een jacht, een veel kleiner jacht, hooguit dertig meter lang. Hij meent aan de voorkant van de drie dokken enorme schuifdeuren te zien die toegang geven tot de rivier buiten. Hij keert zich naar Ross en maakt lacherig een gebaar om zich heen.

“Vertel. Wat moet dit allemaal voorstellen? Wat is dit voor een jacht? De Pollux?”, vraagt De Winter aan Ross.

“Zijn er maar twee van op de hele wereld”, zegt Ross met een trotse blik, “De andere, de Castor, ligt op de bodem van de zee bij Antarctica. State of the art. Koolstofvezel romp. Stealth. Haalt makkelijk veertig knopen op een rustige zee. Radar. Sonar. GPS. AIS. Ik vergeet er een heleboel, maar dit jacht is eigenlijk een drijvend computersysteem, eentje met hele krachtige motoren. Plus dat we een flinke laadruimte hebben met een uitgekiend laaden lossysteem voor het faciliteren van een expeditie. En met hele comfortabele kajuiten, ook niet onbelangrijk.”

“En dat valt niet op?”, vraagt De Winter verbaasd, “Ik bedoel ... Het heeft wel een hele aparte vorm, niet? En er waren er twee van, begreep ik? ... En proefvaarten dan? Zo'n bootje als dit valt echt wel op. Liep daarom beneden die gewapende beveiliging rond?”

Ross glimlacht, Greenfield en Rincon ook: “Bij elkaar lopen er beneden en buiten zes gewapende beveiligers rond, twee met een hond. Maar daar hoef jij echt niet bang voor te zijn. En dit jacht? Wij hebben heel wat proefvaarten gedaan. Midden in de nacht. Mensen zagen vanaf de kant wel een raar jacht voorbij varen, maar het was te donker om goed te kunnen zien wat precies. En deze werf ligt behoorlijk dicht bij open zee, dus we zijn zo weg. Geloof

het of niet, maar dit jacht en de Castor zijn allebei in deze dokken gebouwd. Vanaf de grond. Computersystemen en motoren hebben we natuurlijk gewoon gekocht. Maar dit jacht? Het ontwerp? En de wijze van bouwen hier in deze hangar? In het geheim? Dat is allemaal van de hand van Dustin Gladstone. Dustin? Die is geniaal, niet gek.”

“En medewerkers dan? Praten die hun mond niet voorbij?”

Ross schudt zijn hoofd: “Alle medewerkers zijn vier jaar geleden door Dustin persoonlijk aangetrokken, vooral mensen uit de VS en Europa, daar zat de know-how. Minimaal drie jaar werken in Hobart op Tasmanië, misschien langer. Voor het bouwen van twee identieke jachten. Tegen een riant salaris. En je krijgt de beste hulpmiddelen om mee te werken, zo was Dustin ook wel weer. Die mensen weten alleen dat ze aan twee luxe jachten hebben meegewerkt, niet waarvoor die jachten bedoeld zijn.”

“Wacht effe. Dus die Dustin had vier jaar geleden al besloten dat hij hier twee jachten gingen bouwen? In Hobart op Tasmanië?”

Ross knikt en wijst op het tafelscherm een gebied van Antarctica aan recht onder Tasmanië: “Tasmanië ligt het dichtste bij dit gebied. Daar is Dustin ook gestrand. Dat gebied werd genoemd in die geheime documenten van het Pentagon.”

“Ja, dat snap ik wel”, zegt De Winter, “Gevalletje eerst de haven uitvaren en daarna pal zuid.”

“Zal ik uw kajuit wijzen?”, vraagt Rincon aan De Winter, “En daarna een korte rondleiding eindigend met een drankje op het achterdek?”

“Dat is een heel goed voorstel”, lacht De Winter.

“Komt u mee?”, vraagt Rincon, draait zich om en loopt naar buiten.

“Waarschijnlijk tot later”, zegt De Winter tegen de drie achterblijvers en loopt achter Rincon aan naar buiten.

Even later staan De Winter en Rincon in een kajuit. De Winter moet weer lachen, nu hoofdschuddend. Aan deze kajuit kan menig hotel nog een puntje zuigen, denkt hij. Van links naar rechts, naar de gang, zo'n vier meter breed. Van voor naar achter zo'n zes meter lang. Een ruim tweepersoonsbed, een bureau met stoel, twee fauteuils bij het raam en een groot wandscherm tegenover het bed. Er is ook een enorme wandkast. Links achter is een klapdeur naar een kleine badkamer met wc. En ook alles weer in die techie-stijl. Hij grinnikt. Je kunt wel merken dat dit het jacht van een nerd is, denkt hij.

“Ik laat u even alleen, dan kunt u zich installeren”, zegt Rincon, “Over een kwartier kom ik terug voor uw rondleiding.”

De Winter kijkt rond: “Waar zitten hier de stopcontacten? En is hier internet-aansluiting? Vast wel.”

Rincon wijst naar een aansluitpoort in de muur naast het bureau: “In het bureau vindt u verloopstekkers, van Europees naar Australisch. Het wifin-netwerk in dit jacht is 'Pollux'. Geen wachtwoord.”

“Geen wachtwoord?”, vraagt De Winter verbaasd.

Rincon schudt haar hoofd: “Het netwerk is alleen bereikbaar in dit jacht en op het achterdek. Op de kade niet.”

Rincon draait zich om en gaat naar buiten.

De Winter loopt naar het bureau, pakt zijn laptop uit en zet hem aan. In een schuiflade van het bureau vindt hij de gewenste verloopstekkers. Hij sluit de laptop en zijn mobiele telefoon aan op het wandcontact om de batterijen op te laden. Hij verbindt zijn mobiele telefoon met het netwerk en start een app op waarmee allerlei opnames, zowel foto als video als geluid, geüpload worden naar een anonieme dropbox in de cloud. Nu keert hij zich naar zijn laptop. Eerst verbindt hij de laptop met het netwerk. Dan start hij een programma op dat verbinding maakt met zijn telefoon. Hij start nog een programma op. Het scherm van de laptop gaat uit. Hij zet de opengeklapte laptop met het scherm naar de deur. Dan pas loopt hij de kajuit af, opent ook kastdeuren: vol met kleding en schoeisel. Hij gaat naar de badkamer met zijn scheerapparaat en tandenborstel. Daar liggen al handdoeken klaar. Hij wast snel zijn handen en zijn gezicht, poetst ook zijn tanden. Hij gaat terug naar binnen en gaat aan het bureau zitten, wacht op zijn telefoon. Die is sneller klaar dan hij verwachtte. Hij start een app om de bandbreedte te testen. Hij schiet in de lach: 500 Gbps. Now we're talking, denkt hij. Via zijn telefoon controleert hij het emailaccount dat hij met Bertus deelt. Tot zijn verbazing heeft Bertus een conceptmail aangemaakt. Met een bijlage. Een door Bertus stiekem genomen foto van twee mensen: de twee toeristen die De Waag stonden te fotograferen. Die hebben een half uur geleden binnen aan Bertus gevraagd of hij De Winter kende en wist waar hij was. Afgaande op hun accent, denkt Bertus dat het Amerikanen zijn. Opmerkelijk, denkt De Winter. Hij kijkt naar de tijd van de email. Een uur geleden verzonden. Hij logt in in zijn camerasysteem thuis in Amsterdam en speelt versneld beelden af. Niets of niemand te zien. Hij bekijkt andere berichten en emails. Niet veel bijzonders. Hij stopt zijn telefoon ondersteboven in de borstzak van zijn jasje en wacht op Rincon.

Aliens en Atlantis versus Feiten

“Het laatste onderdeel van deze rondleiding: het drankje op het achterdek. Na u.”

Rincon schuift een deur open en gebaart De Winter voor te gaan. Die stapt naar buiten het redelijk hoog gelegen riante achterdek op, ook vormgegeven in die techie-stijl. Daar zitten behalve Napolitano, Ross en Greenfield nog zeven mensen. Alle tien aan het bier of sterker. Zo te zien is het gezellig. Ross staat op en stelt de zeven voor.

“Jonathan Reese, de monteur van dienst, Jimmy Presley, de nerd van dienst, Suzy Nordstrom, onze moeder. Alle drie MIT gedaan. En dan hebben we Bob Hopkins, Hari Tanaka, Paloma Diaz en Mosje Fuld. Ex-special forces VS, Japan, Argentinië en Israël, in die volgorde. Laatste werkgever: veiligheidsdiensten, behalve Bob, die zat bij de militaire politie. Alle vier expert in SAR en RAD: search & rescue en research & discover. En in overlevingstechnieken. Voor het geval dat.”

De Winter geeft de zeven allemaal een hand. Reese is een slungelige zwarte Amerikaan met een flinke bos kroeshaar. Hij draagt als enige een overall onder zijn trui. Presley is een spitsige Latino met een klein snorretje. Nordstrom is een mollige blondine met een guitige blik. Alle drie in de dertig. Hopkins is een kaalgeschoren, forsgebouwde zwarte Amerikaan met een hele rustige blik, dat treft De Winter onmiddellijk. Tanaka is een Japanner met redelijk lang haar, een beetje rebels voor Japanse normen. Diaz is de spreekwoordelijke Zuid-Amerikaanse peper, want die uitstraling had ze wel, niet alleen vanwege haar korte, pittige kapsel. Fuld is mediterraan, dus enigszins olijfkleurig. Andere opvallende kenmerken heeft Fuld eigenlijk niet, op het zwarte ringbaardje na dan. Alle vier ergens in de veertig.

Rincon keert zich naar De Winter: “Ik ga nu en spreek u en de anderen weer morgen om tien uur bij de briefing in de stuurhut. Nog een prettige avond.”

Rincon draait zich om en loopt weg.

Ross zegt: “Aan boord van dit jacht spreken we elkaar aan met de voornaam, niet met de achternaam. Dus, Rob: wat wil je drinken? Is Australisch bier goed?”

“Wat mij betreft wel ... Tom”, grinnikt De Winter.

Ross wijst naar een lege plek in een zithoek: “Ga zitten.”

De Winter gaat zitten. Naast Diaz. Die bekijkt hem van top tot teen.

“Jij bent vast niet fit”, zegt Diaz tegen De Winter.

De Winter knikt lacherig, ook wel ietwat verbaasd: “Hoezo dat?”

Ross reikt De Winter een blikje bier aan, die accepteert het en neemt een slok.

“Omdat ik jou en Carmen in een paar dagen een beetje in conditie moet zien te krijgen. Ik zeg je nu al: mission impossible.”

De Winter schiet in de lach, verslikt zich bijna in zijn bier en daarom moeten de anderen ook lachen: “Jij weet mensen wel te motiveren, niet?”

Diaz schudt grijnzend haar hoofd: “Ik weet mensen vooral te demotiveren. Daarom ook ben ik een expert in overleven.”

De Winter kijkt haar onderzoekend aan, dan de anderen, als laatste Ross en vraagt aan hem: “Zijn die vier soms beveiliging? Gewapende beveiliging?”

Ross knikt: “Dat. En omdat ze SAR- en RAD-expert zijn. Maar vooral ook omdat ze alle vier goede vrienden zijn van Dustin. Net zoals de rest van ons ... Je weet van die geheime Pentagon documenten die Dustin per ongeluk onder ogen kreeg? Over die gebieden in Antarctica? ... Paloma heeft soortgelijke documenten gevonden bij de Argentijnse overheid en Mosje bij de Israëliëse. Bob en Hari hetzelfde laken een pak. Maar naar wie konden ze met die kennis? Niemand. Behalve naar Dustin Gladstone, die luisterde wel. En die had ook het geld en een plan. Twee weken geleden ging hij een laatste test doen, een zogenaamde hit-and-run: testen hoever hij tot in dat gebied kon doordringen en weer terug. Blijkbaar tot aan de kust. Alleen is hij te dicht langs de rotsen gevaren en heeft de romp onherstelbaar beschadigd.” “Dus hij is met slechts twee anderen naar de overkant gevaren, een tripje van wat is het? Vierduizend kilometer?”

“Zo'n drieduizend kilometer. Met een jacht zoals dit kan dat. Dit jacht is in principe door één persoon te besturen.”

De Winter voelt in zijn borstzak zijn mobiele telefoon trillen. Hij haalt hem tevoorschijn en kijkt snel. Een opname van Rincon die in zijn tas zit te neuzen. Fraai is dat, denkt hij. Hij stopt de telefoon weer weg.

“Allemaal leuk en aardig, Tom, maar afgaande op die vier verwacht jij straks tegenstand. Niet van een pinguïn of een walrus, maar van een militair of zo. Niet?”

Ross knikt.

De Winter kijkt de anderen allemaal even aan, dan weer tegen Ross: “En al deze heisa voor een miljardair die gestrand is in een verboden gebied op Antarctica?”

Ross schudt zijn hoofd: “Je vergeet die muur.”

“Wat is er dan met die muur?”

Ross pakt zijn mobiele telefoon, veegt en tikt even en toont hem liggend aan De Winter: “Dit.”

Op het scherm is een foto te zien. Van een muur. In de verte. In een berg. Maar dan zo alsof de berg eroverheen is geplakt, lijkt het wel. De muur ziet er tamelijk glad en egaal grijs van kleur uit.

“Zo'n vijftig meter hoog, zo'n vijfhonderd meter breed”, zegt Ross tegen De Winter, “Uitgehakt in de rotsen lijkt het wel. Vanuit de lucht niet te zien. Bestaat uit één stuk. Alsof het gegoten is. Een soort basalt. Met hedendaagse technologie niet te bouwen. Zeg jij het maar.”

De Winter zit te grinniken: “Aliens?”

Ross haalt zijn schouders op: “Voor mijn part is het van Atlantis. Of van Lemurië, een soort Atlantis, maar dan in de Indische Oceaan. Interesseert me geen ene fuck. Wel dat die muur daar staat. In een gebied waar al heel veel gedoe om is.”

Ross denkt even na, dan: “Gewetensvraag. Geloof jij in aliens?”

De Winter schudt nadrukkelijk zijn hoofd, zo van: ben je helemaal belazerd, en zegt: “Eerst zien, dan geloven.”

Ross knikt: “Mijn idee. Ken je de Fermi paradox?”

“Ja. Die is vernoemd naar Enrico Fermi, een Amerikaanse natuurkundige. Die vroeg zich af waar al die aliens zijn, gezien het absurd grote aantal sterren met planeten in de Melkweg. Er moeten wel aliens bestaan, ergens in de Melkweg. Alleen: waar zijn ze dan?”

Ross knikt weer: “Precies. Ikzelf geloof niet in aliens die de Aarde bezoeken of bezocht hebben. Totdat ze voor mijn neus staan. Veel van die UFO-meldingen zijn of fake of zijn waarnemingen van nog geheime toestellen, vooral van de Amerikanen. Dat weet het Pentagon ook. Daarom houden die Amerikanen dat UFO-sprookje levend, zegt Dustin. Maar wat is het Pentagon aan het uitspoken op Antarctica? In dat gebied dat alleen gebruikt mag worden voor wetenschappelijk onderzoek? Hebben ze daar iets ontdekt? Weten ze misschien wat er achter die muur zit?”

Presley zegt grinnikend tegen De Winter: “Tom en Dustin geloven niet in aliens, maar wel in oude beschavingen zoals Atlantis.”

Ross haalt zijn schouders op: “Er zijn te veel rare archeologische feiten. Bijvoorbeeld de sfinx van Gizeh, diens leeftijd. En de erosie aan de onderkant van dat ding. Dat ding is zeker twaalfduizend jaar oud. Of neem de breuk bij de Bosporus, waardoor de Zwarte Zee volliep, ook zo'n twaalfduizend jaar geleden. Weten wij veel wat er op de bodem daarvan allemaal te vinden is. Er zijn in het verleden heel wat rampen gebeurd, waardoor complete beschavingen zijn weggevaagd. Bijvoorbeeld degene die deze muur op Antarctica gebouwd heeft. Wat moet je nou met een muur op Antarctica, man? Dat die muur door aliens is gebouwd, is te gemakkelijk. Want zo ja, waar zijn die aliens dan nu?”

Ross neemt een slok van zijn bier en gaat dan verder: “Kijk, ik wil best wel geloven dat er aliens bestaan. Ergens in de Melkweg. Maar of die al zo ver zijn dat ze interstellair kunnen reizen? Je moet als beschaving best wel wat hordes nemen om überhaupt je eerste raket te kunnen bouwen, vooral de belangrijkste horde: bijgeloof, zo je wil religie in het algemeen. En je moet onderweg geen meteor op je dak krijgen. En in de nabijheid van je planeet moet geen ster ontploffen of zo. Ik bedoel, het kost je als beschaving echt wel tijd en middelen om zover te komen en ondertussen kan er van alles en nog wat tussenkomen, ook hele desastreuze dingen. Het is bepaald geen

klein bier om naar de sterren te reizen ... Dus stel nu eens dat wij niet de enige beschaving zijn in de Melkweg, maar wel de eerste die de ruimte ingaat? Omdat wij toevallig op die ene planeet wonen waar dat gebeurt? Eentje moet de eerste zijn. Waarom zou dat niet de Aarde kunnen zijn?"

De Winter heeft het grinnikend aangehoord: "Die uitleg kende ik nog niet."

"Die is van Dustin ... Mensen verkijken zich daar echt op. Hoe moeilijk het is om een ruimteschip te bouwen. Dat veronderstelt een enorme infrastructuur. Aan geld, middelen, talent, kennis, opleiding. Generaties lang. Het bouwen van een kathedraal, maar dan op galactisch niveau. Dus die beschaving moet een bepaalde mindset hebben, een gedrevenheid. En dat tientallen generaties lang, wat zeg ik: honderdtallen. Wat ik net al zei: da's bepaald geen klein bier."

Nordstrom zegt: "Dustin vergelijkt ruimtereizen altijd met het aan land krui-
pen van de eerste dieren: een volgende stap in de evolutie van het leven hier op Aarde. Van de zee naar het land naar de ruimte. Als eerste. Als risicospreiding. Dat de mensheid niet alleen op de Aarde woont, maar ook op andere planeten."

Reese lacht: "Ja. En dat wij mensen straks de OG aliens zijn."

Napolitano zit te lachen: "Jullie zijn geen alien-believers?"

Op De Winter na schiet iedereen in de lach, Ross zegt: "Daar moeten we echt helemaal niks van weten. Wij geloven meer in oude beschavingen zoals Atlantis. Niet de Hollywood-versie, maar een hele banale versie. Een grote stad in de oudheid waarin mensen woonden: priesters, wetenschappers, handelaren, leraren. Gewoon. Alledaags. Een hotspot van toenmalige hoogwaardige bedrijvigheid. Ga maar eens naar het Forum Romanum in Rome. De meest historische plek van Rome en de Westerse geschiedenis, niet? Nou, als je daar staat, blijkt dat best wel klein te zijn, heel alledaags eigenlijk. Op een bepaalde manier dan. Dat je denkt: is hier nu al die drukte om? Dat Colosseum ook. Het is een imposant bouwwerk, ook voor die tijd, dat zeker. Maar feitelijk? ... Het wordt allemaal veel groter gemaakt dan het werkelijk is. Wij mensen prutsen ons een weg omhoog en omkijkend naar beneden zeggen we dat we goed werk hebben geleverd, want zie eens waar we nu staan. Maar het is en blijft allemaal prutswerk."

De Winter moet lachen om dat laatste: "Lekker nuchtere kijk wel."

Ross haalt zijn schouders op: "De menselijke beschaving? Dat is grotendeels het gevolg van prutswerk. Van de boven ons gestelden. Ga maar eens met Justin en Dustin praten. Over politici of over andere rijke lui. Veel van dat volk is gewoon psychopatisch. Halen de smerigste trucs uit, lopen alleen maar te kloten voor eigen gewin en zijn bereid om over lijken te gaan, die van onschuldige burgers. Dat is trouwens onderzocht, de geestelijke gesteldheid van veel hooggeplaatsten. Politici, rechters, CEO's, generaals. Bleek dat veel van hen een flinke persoonlijkheidstoornis hadden. Het argument is